

Hij van

Jan de Hoop

Hoe is het om de partner van een bekende Nederlander te zijn? Deze week: communicatiepsycholoog **Coen Lievaart (57)**, man van tv-presentator Jan de Hoop (64).

Interview: Mieke van Wijk.
Fotografie: Marloes Bosch.
Visagie: Nicolette Brøndsted.

‘Met Jan kon ik over mijn onzekerheden praten. ***Hij was voor mij een baken van rust***’

“Elke maandagmiddag hadden we in het praktijklokaal van de lts de radio op Hilversum 3 staan. Dan hoorde ik Jan zeggen: ‘Dit plaatje is speciaal voor jou als je luistert.’ Die woorden waren voor mij bestemd. Tot ergernis van zijn collega’s heeft Jan dat in zijn verliefdheid maandenlang volgehouden. We hadden elkaar kort daarvoor leren kennen tijdens een beroepskeuze-uitje.

Vanuit school bezochten we verschillende bedrijven, waaronder een radio-station in Hilversum. Jan woonde net als ik in Rotterdam en gaf me een lift naar huis. Hij had het meteen te pakken, ik niet. Hij was vijftientig, ik zeventien. Ik zat in een onrustige periode. Dat ik op mannen viel, wist ik al jong. Dat was het punt niet. Ik was erg verlegen, zat niet lekker in mijn vel en wist niet goed welke richting ik uit moest. Nadat mijn ouders waren gescheiden, had mijn moeder een nieuwe man gevonden. Jan was voor mij toen een baken van rust. Hij was heel erg met me begaan. Die persoonlijke aandacht deed me goed. Met hem kon ik over mijn onzekerheden praten zonder dat die

‘Anders dan Jan kan ik nogal zwaar op de hand zijn. *Ik ben blij met zijn optimisme*’

werden gebagatelliseerd. Waar ik bijvoorbeeld erg mee worstelde, was mijn haaruitval. Het leek me vreselijk om kaal te worden. De huisarts en mijn vader die zelf al kaal was, reageerden met onbegrip. Volgens hen was dat niet iets om je druk over te maken. Maar voor mij was het wél een probleem. Al op mijn vijftiende had ik op het punt gestaan een haartransplantatie te laten doen, maar de dag voor de operatie haakte ik af. Gelukkig maar, want die techniek stond nog in de kinderschoenen en bij anderen zag ik dat het resultaat teleurstellend was. Het begrip, de ondersteuning en de liefde van Jan betekenden veel voor me, maar dat neemt niet weg dat het verliezen van mijn haar nog jarenlang een obsessie voor me is geweest. Ik dacht een oplossing te hebben gevonden in het dragen van een hairfusion-toupetje. Niet wetende dat ik daar nog ongelukkiger van werd. Kunsthaar is toch anders en dus was er voortdurend de angst dat mensen het zouden opmerken. Pas op mijn zesendertigste heb ik de tondeuse gepakt en was het toupetje

verleden tijd. Een bevrijding!

Jan en ik hadden de eerste tien jaar veel ruzie. Dat had zowel te maken met ons leeftijdsverschil als met het verschil in achtergrond. Ik ben opgegroeid met een moeder die het toejuichte als je de gebaande paden verliet, terwijl Jan juist heel beschermd en behoudend is opgevoed. In het begin had ik er behoefte aan om nog veel uit te gaan en flink de beest uit te hangen. Daar had Jan totaal geen zin in. Dat gaf spanningen, maar die vrijheid nam ik. Als elektrotechnicus werkte ik in de bouw, maar ik voelde me daar niet echt op mijn plek. Ik werd rustiger nadat ik naar de moedermavo ging. Later ben ik via de sociale academie doorgestroomd naar de universiteit, waar ik psychologie studeerde. Als psycholoog heb ik vijftien jaar cliënten begeleid in een-op-eengesprekken. Tot daar voor mij de uitdaging een beetje af was. Jan gaf soms mediatraining en daar ben ik op ingehaakt door een presentatietraining te ontwikkelen. Die geven we nu samen aan kleinere groepen. Met zijn journalistieke en mijn

psychologische achtergrond zijn we een goed team. Het mooie is dat mijn lange persoonlijke zoektocht me nu van pas komt om anderen te motiveren. Ik voel vaak feilloos aan waar een ander behoefte aan heeft. Dat kan ook een valkuil zijn. In het verleden ging dat soms ten koste van mezelf. Vandaar dat ik alert moet zijn op de balans. Verlies ik die uit het oog, dan kan dat uitmonden in neerslachtigheid. Anders dan Jan kan ik nogal zwaar op de hand zijn. Ik ben blij met zijn optimisme. Daar trek ik me graag aan op, maar dat lukt niet altijd. Toen we van Rotterdam naar een idyllisch plekje op de Veluwe verhuisden, verwachtte ik nooit meer last te hebben van somberheid. Zo’n gedachte heeft het zaadje van drama al in zich, hè. De natuur kan zeker een weldadige uitwerking hebben, maar dan moet je daar wel voor openstaan en als je depri bent, is dat juist niet het geval. Dat ik in zo’n mooie omgeving toch nog zwaarmoedig kon zijn, bezorgde me ook een schuldgevoel. Tot ik in contact kwam met een orthomoleculair therapeut die mijn voedingspatroon en levensstijl onder de loep nam. Met haar hulp heb ik veranderingen aangebracht, met een wonderbaarlijk resultaat. Nooit eerder voelde ik me zo vrolijk en opgewekt. Daar heeft zelfs de hartoperatie die ik begin dit jaar moest ondergaan geen verandering in gebracht. Dat was overigens wel even schrikken. Ik had last van mijn maag en van vermoeidheid. De huisarts stuurde me direct door naar de cardioloog. Lang verhaal kort: de kransslagaders zaten volledig verstopt, waardoor ik met spoed moest worden geopereerd en vijf bypasses heb gekregen. Jan heeft zich ernstige zorgen gemaakt, want de operatie duurde zeven uur. Veel langer dan verwacht. De revalidatie verliep feilloos. In zulke situaties besef je extra wat je voor elkaar betekent. Na die turbulente eerste jaren, hebben we nu de perfecte relatie.”

Over twee weken: zij van Dan Karaty.